

Rita Missūne

missunerita@inbox.lv

t.26537218

Sveikas, omītes !

Komēdija.

Piedalās piecas dāmas pensijas gados:

Inta

Gaida

Elvīra

Anita

Vija

Darbība notiek uzgaidāmajā telpā{ vestibilā, koridorā vai tamlīdz..} pie mēģinājumu zāles, kurā notiek bērnu deju kolektīva nodarbība.

Inta - / *Iznāk kārtojot bērnu mugursomu, apsēžas/*

Gaida - / *Nāk tāpat un ar lielu somu, vēl līdzī apavu kulīte/*

Inta – Sveika! Tu gan šodien laicīgi.

Gaida – Pati brīnos, kā es vispār šurp tiku. Katru dienu viens un tas pats - te šis, te tas pazudis. Tekalē nu viņam apkārt un meklē. Pats neko nevar atcerēties.

Inta – Ej nu. Jau liels puisis.

Gaida – Liels puisis, bet vējš galvā. Tev labi – meitenes parasti ir kārtīgākas, nav tik ļoti jāuzmana.

Inta – Nesaki vis! Tām ir savi niķi – tas nepatīk, to es nevilksu. Un aizmirst visu tāpat. Pagājušo reizi uz mēģinājumu atnācām bez čibiņām.

Gaida - / *Rokas pa somu/* Ka tik vēl kas nebūtu piemirsies. /*Aizskatuves atskan sauciens „Ome!”* Satrūkstas un atbild uz to pusi kādam, ko neredz/*Kas nu atkal? Zeķītes? Somā vai pie apaviem? Ko pats*

nepaņēmi? Pagaidi, tūlīt aiznesīšu, neskraidi basām kājām! Tīrais negals ar tevi! / *Aiznes zeķītes un tūlīt atgriežas*/ Nu tu redzi? Aiznes, atnes, paēdini, pieskati! Tu strādā, audzini bērnus un, tikko sāk domāt, ka iesi pensijā un atpūtīsies, kā tevi pieliek pie mazbērnū audzināšanas.

Inta – Ko tu burkšķi! Dažai omītei mazbērni ir pat mīļāki par pašas bērniem.

Gaida – Vai es par to! Savu resgali es nemainītu pret desmit labi audzinātiem bērniem. Es tikai saku, ka tagad visa bērnu audzināšana ir uzlikta uz vecmāmiņu pleciem. / *Nemierīgi*/ Kur tad pārējās, vai tad bērnus uz nodarbību šodien nevedīs?

Inta – Tūlīt būs. Vēl jau ir laiks.

Uznāk Elvīra, Anita un Vija.

Elvīra – Sveikas, omītes!

Gaida – Redzi? Šī arī - normāli labvakaru padot nevar! Kā tikai kas – omīte!

Elvīra – Kas ir – vārds „omīte” nepatīk? Dziedi vai raudi – mēs tagad visas esam omītes.

Anita - / *Nosēžas un izvelk adīkli*/ Vesela omīšu kompānija. Un opīšu arī te nav.

Vija – Kā nav – tikko redzējām Krūmiņa kungu. Atvedis mazdēlu uz nodarbību.

Elvīra – Man Krūmiņa kungs patīk! Īsts džentlmenis – neparko neapsēdīsies, ja sieviete stāv. Pārbaudīts! Viņreiz pienāca aprunāties. Kā pieceļos – šis - žvikts – augšā. Apsēžos – viņš arī. Es ceļos augšā – viņš arī.

Anita - / *Ada*/ Ar ko īsti jūs tur abi nodarbojāties? Runājāt vai vingrojāt?

Elvīra – Tā varētu teikt, ka mēs runājoties drusku pavingrojām.

Inta – Krūmiņa kungs arī atnācis? Kur viņš palika?

Vija – Aizgāja. Laikam jau kādas darīšanas. Teicās uz nodarbību beigām pieskriet pēc mazdēla.

Elvīra – Es jau gribēju viņu saukt pulciņā, būtu vismaz viens vīrietis starp mums meitenēm.. Nekas, nākošnedēļ paaicināsim, iepazīsimies tuvāk Paklau, būs arī iemesls – Intai dzimšanas diena.

Inta – Nē-ē-ē!

Elvīra – Neniķojies! Sešdesmit pieci, vai ne?

Anita - /Ada/ Tā jau ir jubileja! Iemesls svinībām.

Gaida – Bez tortes vaļā netiksi.

Vija – Uzliksim sešdesmit piecas svecītes. Smuki!

Inta – Es teicu – nē! Manis te nebūs.

Elvīra – Kā – nebūsi? Kur tu paliksi?

Inta – Braukšu prom.

Elvīra – Ej nu – tā pēkšņi ne no šā, ne no tā brauksi! Uz kurieni?

Inta – Man vienalga uz kurieni!

Vija – Kas tad bērnus pieskatīs? Tavējie visi strādā.

Inta – Gan tiks galā paši. Atvainojiet, bet tā ir mana dzimšanas diena – ko gribu, to daru!

Anita – Nu, mēs tavu dzimšanas dienu varam nosvinēt arī bez tevis. Mēs visas, būs iemesls uzaicināt arī Krūmiņa kungu...

Inta – Neuzdrošinieties!

Elvīra – Kas ar tevi ir? Kas nepatīk?

Inta – Es negribu, lai visai pasaulei izkladzina, cik veca es esmu!

Gaida – Mēs visas zinām, cik tev gadu. Kurš to nezina?

Anita – Ahā. Laikam jau to nezina Krūmiņa kungs.

Vija - Būs aizmirsusi viņam pateikt, kaut arī visu pēcpusdienu abi nopļāpāja. Pa to laiku varēja visu dzīves gājumu izstāstīt..

Elvīra – Ē, par ko tu īsti runā?

Vija - Vakar es redzēju Intu kopā ar Krūmiņa kungu.

Gaida – Skat, kā! Ak tad randiņš, ko?

Elvīra – Inta, izrādās, tu esi viena veca draiskule! Pa kuru laiku jūs esat paguvuši sadziedāties?

Inta – Mēs nejauši satikāmies uz ielas ...

Vija – ...un pēc tam sēdējāt kafejnīcā līdz vēlām vakaram.

Inta – Kas vēl nebūs! Ar cilvēkiem vairs nedrīkstēs parunāt!

Elvīra – Drīkst, drīkst! Ar Krūmiņa kungu vienmēr patīkami parunāties.

Vija – Es jau saku to pašu! Gribēju pieiet apsveicināties, bet viņi abi izskatījās briesmīgi aizrāvušies viens ar otru, neko ne redzēja, ne dzirdēja.

Inta – Nu atvaino! Tu gan, kā vienmēr, visu redzi un zini!

Vija – Kā es neredzēju, kas sēž āra kafejnīcā, tur, kur man jāiet garām!

Gaida – Inta, stāsti nu, kāpēc tu negribi, lai Krūmiņa kungs piedalās dzimšanas dienas svinībās?

Elvīra – Varbūt jau paspējāt sastrīdēties?

Anita – Vai tu nesaproti? Viņa negrib, lai Krūmiņa kungs uzzina, cik viņai gadu.

Vija – Mūsu vecumā pāris gadi uz priekšu vai atpakaļ...

Elvīra – Nu gan norunāji! Tieši mūsu vecumā katram gadam ir nozīme!

Gaida – Ar laiku tā kā tā uzzinās. Kam tāda slēpšanās?

Anita – Varētu domāt, ka tu nekad neesi melojusi vīriešu dēļ!

Gaida – Jā, bet tas bija jaunībā!

Elvīra – / uz Intu/ Ko tu viņam sastāstīji? Nu, Krūmiņa kungam? Tu tak negribēji viņam iestāstīt, ka tev ir padsmis gadi!

Inta – Es? Es neko! Bet viņš domāja, ka es vēl neesmu pensijā. Un es arī neiebildu. Jā, jā, zinu, tas izklausās briesmīgi muļķīgi, bet vēlāk man kaut kā nesanāca paskaidrot, un tā arī palika. Ko jūs tā skatāties?

Anita – Nu gatavais bērnodārzs.

Elvīra – Atceros, es jaunībā taisni otrādi – piemeloju sev divus gadus klāt.

Anita – Jā, uz vecumu viss ir otrādi.

Gaida – Atradusi ko slēpt! Priecājies, ka tev ir pensija. Ko lai saka tās, kam jāatstāj darbs, lai auklētu mazbērnus, bet līdz pensijai vēl palikuši daži gadi?

Anita - /Ada/ Es teiktu, ka pašas vainīgas. Ja tu esi tikusi pie bērniem agrā jaunībā, tad varu likt galvu ķīlā, ka tiksi pie mazbērniem pirms pensijas gadi būs sasniegti.

Gaida – Bet tad jau par vēlu, kad ir jāsāk domāt kā apvienot darbu un mazbērnu auklēšanu.

Elvīra – Tad ir traki. Darba stāžs un viss pārējais... Man kaimiņos viena tāda ir. Tagad sēž un raud – nezina ko iesākt.

Inta – Nudien, tā nav apskaužama situācija...

Vija – Tā ir. Kur atrast darbu, lai piepelnītos?

Gaida – Ja grib – var! Tas ir, ja labi padomā... / *Jau labu brīdi nemierīgi cilā somu!*

Elvīra – Ko tu tur dīdies? Ko tu vari izdomāt?

Gaida – Jā, es esmu izdomājusi un arī atradusi iespēju piepelnīties!

Visas – Kā? Kur? Ko tu runā! Nu beidz!

Gaida - /*Izvelk un sev piesprauž palielu apaļu nozīmīti ar uzrakstu „Gribi notievēt? Jautā!”*/ Tā , lūk!

Elvīra – Kas tā par bļembu?

Inta – Jā, kas tas ir?

Gaida – Izlasiet! / *Baksta ar pirkstu sev pie krūtīm!*

Vija – Es nevaru izlasīt ar tik maziem burtiem.

Gaida – Uzliec brilli! Nu labi, tur rakstīts – „Gribi notievēt? Jautā!”

Vija – Nu un?

Gaida – Nu pajautā man!

Vija – Ko pajautāt?

Gaida – Kā – ko? Vai tu gribi notievēt?

Vija – Es nezinu...

Gaida – Cik tev ir liekie kilogrami?

Vija – Nezinu...

Gaida – Nezini? Nē, nav iespējams runāt ar sievieti, kura vismaz reizi nedēļā nekāpj uz svariem! Nu, Elvīra, varbūt tu gribi notievēt?

Elvīra - Negribu.

Gaida – Kā – negribi? Visas grib notievēt! Nometīsi liekos kilogramus, varēsi ielīst jaunības dienu kleitā...

Elvīra –Liecies mierā! Kam man vecmodīga kleita? Es labāk bez liekām klapatām nopirkšu jaunu un modernu.

Gaida – Negribi – nevajag! Anita, ko tu teiksi?

Anita –/ *Mierīgi ada!* Kāpēc lai es gribētu notievēt?

Gaida – Uzreiz būsi smukāka!

Anita – Man pašai liekas, ka es esmu smuka tāpat.

Gaida – Bet vari kļūt vēl smukāka! Katrai sievietei atradīsies pāris kilogramu, kas būtu jānomet.

Anita – Ko tas dos smukumam – pāris kilogrami?

Gaida – Izklausās maz, bet tu paskaties – lielākajai daļai sieviešu ir mīkstā riepa ap vēderu, to tik vienkārši nemaz nevar dabūt nost!

Anita – Cik tur tā darba! Ievelc vēderu, atliec plecus un pacel zodu! Lūk, tā! Redzi?

Gaida – Jā, bet cik ilgi tu tā izturēsi bez elpas? Nogībsi!

Anita – Sieviete, ja grib, visu var!

Gaida – Nu kas jūs esat par cilvēkiem! Pirmo reizi mūžā redzu sievietes, kuras nedomā par savu figūru! Šausmīgi!

Inta – Labi, labi, es pajautāšu, kā notievēt. Klāj vien vaļā!

Gaida – Beidzot! Nu tad klausieties! Sievietēm, kurām ir liekais svars, vairs nav jāmokās ar diētām un tamlīdzīgām būšanām – ir atrasts līdzeklis, kas palīdzēs ātri un efektīvi tikt vaļā no šiem liekajiem kilogramiem! Iedzer „Longlaife” tableti un, gluži nemanot, tu kļūsti slaidāka! /*Rāda krāsainu zāļu paciņu!*

Elvīra – Kārtējais brīnumlīdzeklis, ko?

Gaida – Nē, nē, tas ir Šveices farmaceitu izstrādāts un klīniski pārbaudīts līdzeklis!

Anita – Kā tad. Un ražots Ķīnā.

Gaida – Ko tu! Tiešā ceļā no Šveices! Nekādas ķīmijas, tikai Alpu zālītes, bagātinātas ar vitamīniem, un tieši „Longlaife” šobrīd ir topā Francijā. Ja jau to atzīst izvēlīgās francūzietes, tad Latvijā tas būs ļoti pieprasīts! Izmantojiet izdevību! Tikai „Longlaife” nodrošina iedarbīgu un ātru novājēšanu!

Vija – Skat, šī runā kā no grāmatas.

Anita – Skolā iemācījies zubrīties, ko? Tikpat labi varēji nolasīt no papīra, nebūtu jāstostās.

Gaida – Nedrīkst! Mums instrukcijā mācīja, ka jāstāsta brīvi un iespējami dabiski.

Inta – Labi, tad arī dabiski un brīvi pastāsti, kas tas tāds ir, un ar ko tas jāēd.

Gaida – Viena tablete pirms ēšanas, un viss. Vismaz kilograms nedēļā nost uz galvošanu!

Elvīra – Kā tu zini? Vai pati arī tās dzer?

Gaida – Bet protams! Nu jau pāris nedēļas, kā lietoju.

Anita – Jā? Un kad tās sāks iedarboties?

Gaida – Kā, vai tad to neredz? Esmu nometusi veselu kilogramu! Nu paskatieties! *Grozās demonstrējot sevi!*

Elvīra – Kaut kā neredzu... Pagriezies sāniski... Tagad atkal no priekšas... Nē, vai tad ir kas mainījies? Jūs kaut ko redzat?

Pārējās – Nū-ū... Nē... Neredzu.

Gaida – Nevar būt, ka neredz, cik slaida esmu kļuvusi! Nu labi, es negribu novājēt pārāk intensīvi, es tikai tableti dienā... Bet vienalga, ja es novājēju par kilogramu divās nedēļās, tas arī ir ļoti labi! Parēķiniet, cik drīz es sasniegšu ideālu svaru!

Anita – Parēķināsim. Ja tu zaudēsi no svara kilogramu nedēļā, tad pēc pāris gadiem tavš svars būs zudis un vēl kādi mīnus divdesmit kilogrami. Tīrā aritmētika.

Elvīra – Ja līdz tam tevi vējš nebūs aizpūtis, jo tad būsi gaisa balona svarā. Pie tam hēlija. Vārdu sakot – pūt un palaid.

Gaida – Jūs jau atkal... Es taču nopietni!

Elvīra – Mēs arī! Ja tu cītīgi lietosi savu „Longlaife”, tad tu ar laiku pārvērtīsies par izkaltušu un sačokurojušos plūmi.

Anita –Bet pirms tam būs laiks, kad tev viss, kas var nokarāties, nokarāsies.

Gaida – Kas nokarāsies?

Anita – Kas, kas! Ļenganas ādas krokas. Ātri novājējot, āda nevar tik ātri savilkties. Pēc kā tu izskatīsies?

Elvīra – Pēc tā krunkainā suņa, nu, kā viņu sauca.... Pēc šarpeja!

Vija – Fui! Cik briesmīgi!

Elvīra – Bet tu nepārdzīvo – es teiktu, ka uz vecumdienām tāpat viss, kas var nokarāties, nokarājas. Tikai, ja cilvēks ir apaļīgs, to mazāk redz, tur tā starpība.

Gaida – Ā! Jūs par to! Viss kārtībā, par to arī ir padomāts. Lūdzu! Te ir „Longlaife”krēms ar liftinga efektu.

Vija – Liftingi! Kas tas tāds?

Gaida – Tas nozīmē, ka šis sejas krēms tev vaigus uzstutēs. Panāc šurp! /Uzziež krēmu Vijai uz vaiga/ Vai jūti, kā āda kļūst stingrāka, ko? Iedarbojas momentā! Kāds maigums, kāda smarža! Nu, pirksi?

Vija – Nezinu... Cik maksā? / Pēta krēma kārbīņu/ Cik?! Tu ko, es tak neesmu traka! Pie manas pensijas! Lai es to pirktu! Nē, nē, to es nevaru!

Gaida – Nu, kā zini. Priekš smukuma gan neko nedrīkstētu žēlot. Re, cik apaļš vaidziņš kļuvis.

Elvīra – Jā, jā, vai tik nav uzpampis. Apsmērē viņai arī otru vaigu, citādi staigās apkārt ar šķību ģīmi.

Anita – Nesaki neko, Gaidai ir pareizais piegājiens – par velti vairāk nedos, un Vija būs spiesta pirkt sejas krēmu, lai ar savu šķībo ģīmi nenobiedētu mazbērnus.

Vija – Nu beidziet! Anita, taču tu tikai adi un pat neesi paskatījusies uz mani, ko tu vari zināt, kā es izskatos! Kas man ar to vaigu ir? Inta, tu esi cilvēks, pasaki taču kaut ko!

Inta – Nomierinies, neko nevar redzēt, viņas tikai joko. / Pēta pati cenu zīmes uz kārbīņas un tablešu iepakojuma / Mjā, dārgi gan. Vai tad kāda pērk arī?

Gaida – Un kā vēl pārķ! Nu.. Man jūs esat pirmās, kam piedāvāju. Bet, cik zinu, pieprasījums ir milzīgs!

Anita – To tev tajā izplatīšanas firmā ieborēja, vai ne?

Gaida –Ko tu piekāsies! Varbūt vēl teiksi, ka pati nekad neesi sēdējusi uz diētas! Nu! Paceliet rokas, kas to nekad nav darījušas! Ahā! Ko es teicu!

Vija - */Bailīgi/* Es ne...

Gaida – Bet gribēji! Tad tas neskaitās. Tātad visas.

Elvīra – Es visu mūžu nožēlošu, ka reiz piekritu izmēģināt kefīra diētu. Tagad uz kefīru pat paskatīties nevaru.

Gaida – Nu, redzi! Bet te bez jebkādām mokām – iedzer tableti un vairāk ne par ko neuztraucies.

Inta – Vai nu tik vienkārši būs...

Elvīra – Kā tad – kad visur skandina, ka vajag mazāk rīt un vairāk sportot!

Gaida – Taisnība – ēšana būtu drusku jāierobežo, un kustēties arī vajadzētu vairāk...

Vija – Še tev nu bija brīnumzāles!

Anita – Pako nu vien savas tabletes atpakaļ somā, te tev pircējas diez vai atradīsies. Starp citu – tev tās uzticēja pret parakstu, vai tu pati par tām samaksāji?

Gaida – Nu...

Anita – Skaidrs, tu izgrūdi savu naudu. Vai tavs vecais to zina?

Gaida – Varbūt zina. Nu un?

Anita – Es jau neko. Interesanti gan, kā viņš ir piekritis atbalstīt tik apšaubāmu darījumu. Būs pie izdevības viņam jāapjautājas.

Gaida –Kas tev par daļu? Vai tev kāds prasa? Nejaucies kur nevajag! Es jums vairs neko nepiedāvāšu un nestāstīšu! Lieciet mani mierā!
//Piekārto somu un pēta, kas notiek aiz skatuves/ Vai nav pārtraukums? Jāpieiet pie skolotājas, varbūt viņai interesēs. /Noiet aiz skatuves /

Elvīra - */Viņai pakal/* Tikai neaizmirsti noņemt to bļembu! Staigās apkārt visiem par apsmieklu. Gribi novājēt – ko tu neteiksi!

Vija – Tur bija rakstīts – notievēt.

Elvīra – Kāda starpība!

Inta - */ Uz Anitu/* Tu taču nejautāsi viņas vīram par naudu?

Anita – Protams, nē! Man pat prātā nenāk jaukties viņu ģimenes finansēs!

Inta – Tad kāpēc tu...

Anita – Citādi viņa nemūžam nebūtu atzinusies, ka labprātīgi atdevusi naudu apšaubāmai firmai. Gan jau viņas vecītis atradīs finansu iztrūkumu ģimenes kasē.

Elvīra – Cerams, kādu daļu naudas viņa dabūs atpakaļ. Gan jau vienu otru pierunās nopirkt. Varbūt tā pati mūsu deju skolotāja nopirks.

Inta – Tiešām, viņa ir kļuvusi daudz apaļīgāka.

Elvīra – Nevis daudz apaļīgāka, bet ļoti apaļa!. Es viņdien noskatījos – nav vairs nekāda tievā smildziņa – tādu apaļu puncīti uzauzdējusi!

Vija - */ Cenšas ko saskatīt tai pusē, kurp aizgāja Gaida/* Durvis aiztaisījusi, neko nevar redzēt.

Elvīra – Ko tu gribi redzēt? Ko tu dīdies?

Vija – Gribu zināt, ko skolotāja teiks. Nems vai nē.

Elvīra – Sēdi mierā! Gan Gaida izstāstīs.

Vija – Man neciešas. Viņdien es skolotāju satiku lielveikalā. Kopā ar savu puisi – nu, jūs jau zināt – garo Mārtiņu, stūma iepirkumu ratiņus. Pilnus ar delikatesēm! Gribēju sveicināt, bet viņi abi...

Inta - */Pārtrauc/* ...bija ļoti pārņemti viens ar otru. Zinām, zinām. Paklau, vai tev bieži gadās pakrist uz līdzenas vietas?

Vija – N-nē, bet ir gadījies. Kāpēc tu tā jautā?

Inta – Tāpēc, ka tu neskaties kur ej, bet skaties apkārt uz citiem cilvēkiem!

Anita – Toties viņa visu zina! Pagaidi, tā tad viņi dzīvo kopā? Nu, skolotāja ar to savējo...

Vija – Tā izskatās. Un viņa maksāja tā, it kā tā būtu kopīga nauda.

Anita – Tas nozīmē, ka būs jāvāc nauda kāzu dāvanai. Inta, cik naudas mūsu deju grupas kopējā kasītē palicis?

Inta – Nekas liels tur nav. Dāvanai būs noteikti jāvāc vēl.

Elvīra – Es tā domāju... Ka tik nebūtu laicīgi jāvāc arī otrai dāvanai. Kur viņai tāds puncītis radies? Ko?

Vija – Ā-ā... Tev liekas, ka viņa ir stāvoklī?

Inta - Nevar būt!

Elvīra – Kāpēc nevar? Cik viņai gadu?

Vija - Ir taču laiks domāt par ģimeni. Jā-ā...

Anita - Tad jau ilgi bērniem līdzī nevarēs lēkāt. Žēl. Būs bērniem jāpierod pie jaunas skolotājas.

Inta – Domā, viņa ies prom no darba?

Elvīra – Ko citu viņa darīs, ja būs jāauklējas ar bērnu?

Atgriežas Gaida. Visas ieinteresēti pret viņu.

Anita – Nu, kā gāja?

Gaida – Es ar tevi pat runāt negribu!

Anita – Ak, ak, princese atradusies! Pajokot vairs nevar! Nomierinies, es netaisos tevī nosūdzēt. Tiec ar savu veco pati galā.

Gaida – Jā, bet kad tu vienmēr tā izrunājies...

Vija – Labāk stāsti ātrāk, ko skolotāja teica.

Gaida – Par ko? Ā-ā-ā... Viņa ļoti priecājās.

Elvīra – Ko-o?

Anita – Bet viņa taču nenopirka?

Gaida – Protams nopirka. Gan tabletes, gan krēmu.

Visas aiz pārsteiguma noelšas.

Elvīra – Viņa ir traka?

Inta – Lietot tagad ko tādu!

Gaida – Kas ir? Tu ļauj tā, it kā es pārdotu indi. Nu vai zini - es jau teicu, ka tā ir ekoloģiski tīra, klīniski pārbaudīta manta!

Anita – Vienalga, cik tā pārbaudīta! Viņa to lietos?

Gaida – Kāpēc ne? Viņa esot pēdējā laikā krietni pieņēmusies svarā, bet pēc pāris mēnešiem jāpiedalās kaut kādā deju konkursā. Tā kā mans piedāvājums nāca īstā brīdī.

Elvīra – Konkurss? Pēc pāris mēnešiem?

Vija – Vai tad viņa nav stāvoklī?

Gaida – Par ko tu runā?

Mulsuma brīdis. Visas skatās viena uz otru.

Inta – Mums likās...

Elvīra – Mēs nospriedām, ka skolotāja ir stāvoklī.

Gaida – Ko? Ko tu teici?

Anita – Ka skolotāja gaida bērnu.

Gaida – Jūs esat sapīpējušās, vai? Kura to izdomāja?

Elvīra – Nu, mēs...// *Dusmīga*/ Jā, tiešām, kura to izdomāja? Kura pirmā teica, ko?!

Inta – Tu pati...

Anita – Jā, tu pati! Tu teici pirmā.

Vija – Nu ja, ka tu pati! Vai dieniņ, cik nesmuki sanāca...

Elvīra – Es? Vai tad es? */Pauze/* Nu, sanāca, kā sanāca... */ Uz Gaidu/* Ko tu skaties uz mani kā vilks no krūmiem! Tā gadās. Labāk parunāsim, kā nosvinēt Intas dzimšanas dienu!

Inta – Atkal! Un es cerēju, ka jums būs piemirsies. Varbūt tomēr runāsim par ko citu?

Anita – Nu nē, tagad mēs runāsim, kā nosvinēt tavu dzimšanas dienu.

Inta – Nesaprotu, kam tas vajadzīgs..

Elvīra – Kas tur ko nesaprast! Otrdien bērniem garā nodarbība, mums tā kā tā visu vakaru te jādīrn viņus gaidot. Varam tā mīlīgi pasēdēt .

Vija – Būs jauki! Kafiju atnesīsim termosos, varbūt pat ar piešprici, ko?

Anita – Tu te pārāk neieskrienies!

Vija – Es gribēju tikai pateikt, ka Intai atliks vienīgi sagādāt kūkas.

Gaida – Torti!

Vija – Nu jā, torti, lai būtu kur sešdesmit piecas svecītes iespraust.

Inta – Atkal! Vai bez svecītēm nevar?

Elvīra – Nevar, nevar. Bet mēs varam uzlikt piecdesmit sešas svecītes.

Gaida – Nē, nē. Vai tad kāds tās skaitīs? Vajag uz tortes speciālo garnējumu - ciparus no glazūras!

Inta – Kāpēc? Man tos nevajag!

Anita – Beidziet viņu spīdzināt ar cipariem. Lai notiek, mēs tavu gadu skaitu pat nepieminēsim. Un pietiks ar vienu lielu sveci. Būs arī vieglāk nopūst.

Inta – */Vilcinās/* Labi, bet tad es jums atriebšos ar īpaši treknu torti, kurā būs vismaz miljons kalorijas! Lai jūs uzbarotos!

Elvīra – Ha! Nobiedēji! Tagad uzbarošānās vairs nav problēma - mums taču ir Gaidas brīnumzāles.

Anita – Nu, mums kā omītēm...

Gaida - */Pārtrauc/* Jā, kā omītēm mums ir jābūt smukām! Man soma ar tabletēm būs līdzī.

Beigas.